

Arrest

nr. 177 168 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 16 maart 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied te worden toegelaten op basis van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 16.03.2015 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [I.A.]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Irak om ginds het vereiste visum te vragen een reëel risico op schending inhoudt van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Echter, in het arrest met nummer 153.867 d.d. 05.10.2015 besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat betrokkene concreet moet bewijzen waarin de schending van deze artikelen precies ligt. Dit gebeurt niet in de aangehaalde motivering. Een algemene verwijzing naar deze artikelen houdt geen buitengewone omstandigheden in om een aanvraag gezinshereniging in België te laten gebeuren.

Het feit dat hij slaagde voor een rij examen, dat hij geliefd is door verschillende personen in België en dat hij tolkt in een opvangcentrum te Menen zijn lovenswaardig, maar vormen geen buitengewone omstandigheden voor een aanvraag gezinshereniging in België.

De redenen die betrokkene aanhaalt wegen trouwens niet op tegen zijn verleden als actief leidinggevende stafofficier binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime van Saddam Hoessein. In de hierboven door betrokkene aangehaalde beslissing van het CGVS wordt hij uitgesloten van het statuut van vluchteling alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij actief betrokken is geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid, zoals aangehaald in artikel 1 par. F van de Conventie van Genève.

Het voormalig Baath-regime van Saddam Hoessein staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en van ernstige mensenrechtenschendingen.

Uit de verklaringen van betrokkene (naar aanleiding van de asielaanvraag) bleek dat hij bij machte was de ernst en de gevolgen van de door hem begane misdaden correct in te schatten en dat hij deze daden bij volle bewustzijn beging.

De beslissing van het CGVS werd bevestigd in een arrest d.d. 20.04.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending aan van “art. 26/1 § 4, 1^e lid, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder het ‘Vreemdelingenbesluit’ genoemd), de artikelen 10 en 12bis Vreemdelingenwet, en de totale onredelijkheid van de genomen beslissing”.

Hij licht zijn betoog toe als volgt:

“1. De bestreden beslissing is een schending van art. 26/1 § 4, 1^e lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Art. 26/1 § 4, 1^e lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt :

‘ § 4. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, derde lid, of § 3bis, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs. ’

Art. 12bis, § 3, 3^e lid, Vreemdelingenwet luidt :

‘ Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf. ’

Op 20 maart 2015 had verzoeker zich bij het gemeentebestuur van Menen aangemeld om met toepassing van artikelen 10 en 12bis, § 1, 3^e Vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen. Op 16 april 2015 werd hij in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag (stuk 2).

Dit houdt in dat de minister of zijn gemachtigde uiterlijk op 16 oktober 2015 een beslissing had moeten nemen en deze beslissing ter kennis had moeten brengen van het gemeentebestuur van Menen, wat niet gebeurd is. De eerste beslissing van de D.V.Z. m.b.t. de aanvraag tot gezinshereniging werd slechts genomen op 29 januari 2016.

Daarbij komt nog dat deze beslissing dd. 29 januari 2016 nadien door de D.V.Z. ingetrokken werd, en dat er op 29 maart 2016 een tweede beslissing genomen werd. Uiteraard is deze beslissing dd. 29 maart 2016 eveneens laattijdig.

Verzoeker dient bijgevolg tot een verblijf toegelaten te worden, en de bestreden beslissing die stelt dat de aanvraag tot regularisatie van verblijf, die verzoeker ingediend had, onontvankelijk is, dient vernietigd te worden.

2. Een tweede grief is de totale onredelijkheid van de genomen beslissing.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (cursivering toegevoegd).

Verzoeker is van mening dat de beslissing van de D.V.Z. erg onredelijk is.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoeker indertijd in Irak actief was als stafofficier binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime van Saddam Hoessein, en stelt dat ‘de redenen die betrokkene aanhaalt trouwens niet (opwegen) tegen zijn verleden als actief leidinggevende stafofficier binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime van Saddam Hoessein’.

Het stemt met de werkelijkheid overeen dat verzoeker, om deze reden, uitgesloten werd van het statuut van vluchteling en van de bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Alhoewel verzoeker stafofficier was binnen het Baath-regime, en er een technische functie uitoefende - nl. het plaatsen van camera's die gebruikt werden tijdens de ondervraging van verdachten - is hij nooit ook maar éénmaal bij een ondervraging tegenwoordig geweest, en hij heeft zelfs nooit de beelden gezien die door de camera's tijdens de ondervragingen geregistreerd werden.

Dit werd overigens ook aangenomen door het C.G.V.S. en de R.V.V. in hun respectieve beslissingen.

Verzoeker heeft inderdaad een functie uitgeoefend in het Iraakse overheidsapparaat, en eventueel is hij hierdoor, onrechtstreeks en in een zéér geringe mate, medeverantwoordelijk voor de schendingen van de mensenrechten die door het regime van Saddam Hoessein begaan werden. Verzoeker is zich hiervan bewust, doch hij had in Irak in de gegeven omstandigheden weinig andere mogelijkheden. Het is gemakkelijk om nu, hier in België en méér dan 25 jaar na de feiten (het gaat om de periode 1989-1991), omwille van de schending van de mensenrechten kritiek te uiten op personen die een functie

uitoefenden in het Iraakse overheidsapparaat. Deze schendingen van de mensenrechten zijn er ongetwijfeld geweest, maar er dienen toch héél wat overwegingen gemaakt te worden - juridische, historische, maatschappelijke én menselijke - vóóraler men iemand gaat beschuldigen van verantwoordelijkheid voor de schending van deze mensenrechten. Verzoeker heeft zich nooit ofte nimmer rechtstreeks schuldig gemaakt aan schendingen van de mensenrechten, en hij kan dan ook niet rechtstreeks verantwoordelijk gesteld worden voor deze schendingen, die er ontegensprekelijk gebeurd zijn. Het feit dat hij, in zijn functie van technisch stafofficier, instond voor het plaatsen van de opnameapparatuur in de verhoorlokalen, houdt toch niet in dat hij in belangrijke mate verantwoordelijk is voor de schendingen van mensenrechten.

Daarbij dient nog de overweging gemaakt te worden dat, éénmaal men in een bepaald systeem functioneert, het verre van eenvoudig is er zomaar uit te stappen. Vanuit Irak naar het buitenland vluchten lijkt, als men het in 2016 vanuit België bekijkt, misschien wel niet totaal onmogelijk, maar voor iemand die in Irak woonde, 25 jaar geleden, onder het regime van Saddam Hussein, was dit zeker geen evidente optie, en dan nog véél minder indien men - zoals verzoeker - een gezin van vrouw en kinderen had.

Verzoeker heeft, door het uitoefenen van een functie van technisch stafofficier binnen het Baath-regime van Saddam Hoessein, wellicht een fout begaan, en daarvan is hij zich nu bewust. Men moet het uitoefenen van deze functie echter in zijn juiste daglicht stellen, nl. in het Irak van de jaren 1989-1991, toen er een dictatoriaal regime aan de macht was, dat geen tegenspraak of afwijkende opinie duldde.

Teneinde de Raad de mogelijkheid te bieden kennis te nemen van de juiste omstandigheden waarin hij indertijd als technisch stafofficier in Irak werkzaam was, legt hij zijn beroepsakte dd. 6 januari 2012 tegen de beslissing van het CGVS neer (stuk 3), alsook het arrest dat op 20 april 2012 door de Raad gewezen werd (stuk 4). Een lezing van deze stukken geeft toch een veel genuanceerder beeld van de toestand hoe die in werkelijkheid was, dan het korte uitgangspunt dat verzoeker medeverantwoordelijk was voor schendingen van de mensenrechten in Irak.

Verzoeker is reeds voldoende gestraft door het feit dat hij, om deze reden, uitgesloten werd van het statuut van vluchteling en van de bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Het gezin van verzoeker is reeds vele jaren in België, en de echtgenote en de drie kinderen van verzoeker zijn allen erkend als politiek vluchteling. Het gezin integreert zich volkomen in de Belgische maatschappij. De echtgenote van verzoeker en zijn zoon oefenen een arbeidsbetrekking uit, en zijn dochters gaan naar school. Het gezin zal verder in België zijn toekomst uitbouwen.

Het is dan ook totaal onredelijk dat aan verzoeker, de vader van het gezin, de wettige verblijfstitel die hij kan bekomen door de gezinshereniging, zou ontzegd worden. Verzoeker heeft een zekere fout begaan, en hij is zich hiervan bewust, doch deze fout zou hem toch zijn hele leven niet mogen blijven achtervolgen

Verzoeker verwijst naar de vele stukken die hij neergelegd heeft in de procedure tot gezinshereniging en die zich in het dossier bevinden. Deze stukken wijzen er ontegensprekelijk op dat verzoeker zich ten volle in onze maatschappij integreert en dat hij een tweede kans verdient.

Verzoeker vraagt met vertrouwen dat de Raad een menselijke beslissing zou willen nemen, die het hem mogelijk zal maken hier in België opnieuw een normaal leven te kunnen opbouwen.

3. Tot slot wenst verzoeker nog te benadrukken dat de feiten uit zijn verleden in Irak geen betrekking kunnen hebben op de vraagstelling m.b.t. de (on)ontvankelijkheid van zijn aanvraag tot gezinshereniging. Een uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 F van het Verdrag van Genève heeft geen invloed op de vraagstelling m.b.t. de (on)ontvankelijkheid van een aanvraag tot gezinshereniging, zodat de aanvraag niet als onontvankelijk kan afgewezen worden. Zelfs op de vraagstelling m.b.t. de (on)gegrondheid van een aanvraag tot gezinshereniging kan artikel 1 F van het Verdrag van Genève geen invloed uitoefenen. Een verzoek tot gezinshereniging kan slechts afgewezen worden op basis van de bestaande wetgeving m.b.t. de aanvraag tot gezinshereniging. De artikelen 10 en 12bis Vreemdelingenwet zijn geschonden. "

2.2. De aanvraag om toelating tot verblijf van 16 maart 2015 werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

In artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet is, in afwijking van voormelde regel, evenwel bepaald dat indien een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en hij alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bepaalde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, hij ook een verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Conform artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet komt het toe aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris om te beoordelen of voldaan is aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke bleef aan te tonen dat buitengewone omstandigheden haar verhinderen terug te keren naar haar land om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De verzoekende partij meent in een eerste onderdeel van haar middel dat ze overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis, §3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet tot verblijf diende te worden toegelaten, daar de verwerende partij binnen een termijn van 6 maanden volgende op de afgifte van een ontvangstbewijs geen beslissing genomen had.

Artikel 12bis, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.

[...]

§4

In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt

van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing."

Artikel 26/1, §§2, 3 en 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luiden als volgt:

"§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis af, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, conform het model in de bijlage 4. Dit attest van immatriculatie vervalt zes maanden na de afgifte van het genoemd ontvangstbewijs. Indien de aanvraag echter wordt ingediend door een familielid bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart, vervalt het attest van immatriculatie vier maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag.

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af.

§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 12bis, § 3, vierde lid, van de wet, beslist om de in artikel 12bis, § 3, derde lid, van de wet bedoelde termijn te verlengen, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van deze beslissing aan de vreemdeling en verlengt zijn attest van immatriculatie (model A) met drie maanden, te rekenen vanaf zijn vervaldatum.

§ 4. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, derde lid, of § 3bis, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

Verzoeker valt onder de toepassing van 12 bis, §4 van de Vreemdelingenwet vermits hij zich bevindt in het geval van artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij eerst ontvankelijk dient te worden verklaard door de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Pas nadat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk wordt verklaard, wordt zij in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat zij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. Artikel 26/1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenbesluit preciseert dat voormeld document, met name het ontvangstbewijs van de aanvraag, conform het model van de bijlage 15bis bij het Vreemdelingenbesluit, aan de aanvrager dient te worden afgeleverd. Overeenkomstig artikel 12bis, §4, derde lid juncto artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet begint de beslissingstermijn van zes maanden slechts te lopen vanaf de afgifte van dit ontvangstbewijs.

In casu werd de aanvraag van de verzoekende partij echter niet ontvankelijk verklaard door verweerder en daarom werd zij niet in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs overeenkomstig het model van de bijlage 15bis. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij wel een ontvangstbewijs te hebben gekregen dat zij aan haar verzoekschrift toevoegt. De Raad merkt echter op dat dit document niet meer is dan een attest van inontvangstname van haar in punt 1.1.bedoelde aanvraag, dat overeenkomstig de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf

van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, door de burgemeester van de gemeente alwaar de aanvraag geschiedde wordt overhandigd. Dit is geenszins het “ontvangstbewijs van de aanvraag”, zoals bedoeld wordt in artikel 26/1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenbesluit, dat moet worden opgemaakt conform de bijlage 15bis bij het Vreemdelingenbesluit. De Raad herhaalt dat enkel het “ontvangstbewijs van de aanvraag” zoals wordt bedoeld in laatstgenoemde bepaling de beslissingstermijn van zes maanden voor verweerder doet ingaan. Bijgevolg heeft de termijn van zes maanden vermeld in artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 12 bis, §4, van de Vreemdelingenwet nooit een aanvang genomen. Het betoog van de verzoekende partij dat er in casu toepassing diende te worden gemaakt van artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet mist bijgevolg juridische grondslag. Artikel 26/1, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit kon dan ook geen toepassing vinden in casu. De afgifte van de bestreden beslissing is terecht geschied op grond van artikel 26/1, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel klaagt verzoeker aan dat de bestreden beslissing getuigt van een totale onredelijkheid.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven, met name,

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Irak om ginds het vereiste visum te vragen een reëel risico Op schending inhoudt van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Echter, in het arrest met nummer 153.867 d.d. 05.10.2015 besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat betrokkene concreet moet bewijzen waarin de schending van deze artikelen precies ligt. Dit gebeurt niet in de aangehaalde motivering. Een algemene verwijzing naar deze artikelen houdt geen buitengewone omstandigheden in om een aanvraag gezinshereniging in België te laten gebeuren.

Het feit dat hij slaagde voor een rij examen, dat hij geliefd is door verschillende personen in België en dat hij tolkt in een opvangcentrum te Menen zijn lovenswaardig, maar vormen geen buitengewone omstandigheden voor een aanvraag gezinshereniging in België.”

Daarna komt een passage waarbij de verwerende partij de aangehaalde redenen om alhier een aanvraag gezinshereniging in te dienen, begeleid door het woord “trouwens”, afweegt tegen het verleden van de verzoekende partij als actief leidinggevende stafofficier binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime van Saddam Hoessein.

2.6. Verzoeker brengt met zijn betoog niets in tegen de voormelde motieven van de bestreden beslissing die cursief werden weergegeven. Verzoekers hele uitleg in het licht van de beslissing om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij zijn rol als officier in het Bath-regime in Irak nuanceert, is niet dienstig aangezien deze kwestie definitief zijn beslag heeft gekregen met het arrest nr. 79 794 van de Raad van 20 april 2012. Deze betwisting kan niet dienstig worden heropend in het kader van onderliggend beroep.

2.7. Verzoeker acht zich voldoende gestraft door de beslissing om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar dit aanvoelen toont niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de omstandigheden die hij heeft aangebracht in het licht van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kennelijk onredelijk is. Evenmin toont verzoeker dit aan door de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen, erop te wijzen dat hij vele stukken heeft neergelegd en de mededeling te doen dat hij samen met zijn gezin zijn toekomst in België verder zal uitbouwen.

2.8. De Raad kan begrip opbrengen voor de vraag van verzoeker om een “menselijke beslissing” te nemen, doch kan enkel optreden binnen de grenzen zoals geschetst in punt 2.4.

2.9. Verzoeker stelt ten slotte dat de feiten uit het verleden geen invloed kunnen hebben op de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, zodat de aanvraag volgens hem niet als onontvankelijk kan worden afgewezen. Verzoekers aanvraag werd echter afgewezen omwille van de in punt 2.5. in cursief weergegeven motieven die betrekking hebben op de omstandigheden die verzoeker had aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker gaat hier niet in concreto op in, waardoor ze overeind blijven. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekers kritiek die betrekking heeft op de passage in de bestreden beslissing die verwerende partij aan deze motieven nog toevoegt, begeleid door het woord "*trouwens*", kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het enig middel is derhalve niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA